

J.N. Darby

Wachten op de Heer

'En weest u gelijk aan mensen, die op hun heer wachten!'

Lucas 12:36

Wat de gelovigen behoort te karakteriseren is niet simpelweg een vasthouden aan de leer van de wederkomst van de Heer, maar een dagelijks wachten op Hem. Hun zielen horen zich te bevinden in de toestand van een vasthoudende verwachting van Hem, Hem te zien, bij Hem en Hem gelijk te zijn. Niet alleen, omdat de wereld, die vijandig tegenover ons staat, het oordeel tegemoet snelt. We hebben genade ontvangen om te wachten op Hem, die ons gered heeft, om dan volkomen te erkennen, wat Hij in Zijn kostelijke persoon voor ons is. Het oordeel is niet het voorwerp van onze hoop en vreugde, zoals eenmaal voor de heiligen, die zich tijdens de grote verdrukking op aarde bevinden zullen. Zij bedrijven vreugde, wanneer het oordeel wordt uitgevoerd, zoals we lezen in Jesaja 30:32: 'En overal waar de door God beschikte staf voorbij is getrokken, overal waarop de HEERE die heeft doen rusten, zullen er tamboerijnen en harpen zijn'.

Ons deel is veel meer het eenvoudig op de Heer wachten. De hele wandel en het karakter van een gelovige hangt daarvan af, of hij zijn Heer verwacht. Ieder zal het aan de gelovige moeten kunnen zien, dat hij met deze wereld niets gemeen heeft, dan alleen er door te gaan; dat wij niets in haar bezitten en dat wij ons van 'de afgoden tot God bekeerd hebben, om de levende en waarachtige God te dienen, en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten' (1 Tess 1:9,10). Tot deze hoop waren de Thessalonicenzen bekeerd geworden; omdat zij een wereld toebehoorden, die Gods Zoon verworpen had, daar moesten zij zich van deze afgoden afkeren, om 'de levende God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten.'

Wat ik al mijn lezers recht dringend op het hart wil drukken, is het persoonlijk wachten op de Heer; niet het kennen alleen van de leer van Zijn wederkomst, maar het ware, *dagelijkse* wachten op Hem. Waarin ook de wil van de Heer een plaats krijgt, het hoort in elk geval mijn wens te zijn, dat Hij mij bij Zijn komst getrouw vindt in het volbrengen van Zijn wil. Maar dat is niet de belangrijkste vraag. De belangrijkste vraag die we ons moeten afvragen is: *wacht ik op Hem dag aan dag?* In 1 Tessalonicenzen 2 wordt deze hoop op de wederkomst van Christus met de dagelijkse *dienst* van de christen in verbinding gebracht: 'Want wat is onze hoop of blijdschap of kroon van de roem? Bent u het niet juist tegenover onze Heer Jezus bij Zijn komst?' (vs. 19) In dat ogenblik zal Paulus het loon van zijn dienst voor de heiligen ontvangen.

Verder wordt in het derde hoofdstuk die hoop verbonden met *onze wandel*, als een aansporing tot heiliging. 'Opdat Hij uw harten versterkt om *onberispelijk* te zijn in *heiligheid* voor onze God en Vader bij de komst van onze Here Jezus met al Zijn heiligen' (2 Tess. 3:13).

Eindelijk wordt in het volgend hoofdstuk *de leer van de hoop* ontvouwd en ook meegedeeld *de aard en manier van haar vervulling*. 'Want de Heer zelf zal met een bevelend roepen, met de stem van een aartsengel, en met de bazuin van God neerdalen van de hemel; en de doden in Christus zullen eerst opstaan; daarna zullen wij, de levenden die overblijven, samen met Hem in wolken opgenomen de Heer tegemoet in de lucht; en zó zullen wij altijd met de Heer zijn' (1 Tess. 4:16, 17). We zien uit deze woorden, hoe de wederkomst van de Heer als iets wat elk ogenblik zou kunnen plaatsvinden, de gelovigen voor ogen stond. Paulus zegt: 'wij, de levenden, die overblijven.' Waarom: 'wij?' Omdat hij destijds de wederkomst verwachtte. Hij was 'gelijk aan mensen, die op hun heer wachten' (Luc. 12:36). En verloor hij dit karakter, omdat hij gestorven is, vóór de wederkomst van de Heer? Nee, in het helemaal niet! Hoewel Petrus een openbaring ontvangen had, dat 'het afleggen van zijn tent aanstaande was' (2 Petr. 1:14), heeft hij toch dagelijks de Heer verwacht. Dit was toen zijn karakter, en dit zal het ook zijn, als de Heer komt. Hij zal door de dood niets verliezen, ook dit karakter niet. 'En weest u gelijk aan mensen, die op hun heer wachten!' (Luc. 12:36).

De apostelen en gelovigen wachtten destijds zoals knechten, die aan de huisdeur staan, zodat zij, wanneer de Heer klopt, dadelijk klaar staan om Hem te openen. Dit is natuurlijk een beeld, maar daarin ligt de tegenwoordige kracht van de verwachting uitgedrukt. Waardoor is het verval en het verderf zo spoedig de gemeente binnengedrongen? Omdat zij begonnen is te zeggen: 'Mijn heer blijft uit;' maar 'Gelukkig die slaven, die de heer, als hij komt, wakend zal vinden' (Luc. 12:37).

'Laten uw lendenen omgord, en uw lampen brandend zijn'. De klederdracht van de tijd vereiste het kleed op te trekken en de lendenen te omgorden, wilde men kunnen dienen. Zo behoren ook wij onze klederen niet los te laten afhangen, m.a.w. onze gedachten, gevoelens en genegenheden niet te laten afleiden, maar laten we steeds tot dienen bereid zijn met goed omgordde klederen en brandende lampen. Dit is zoals u begrijpt geen toestand van rust, integendeel, het is een buitengewoon vermoeiende zaak: constant te blijven waken tijdens een lange, duistere nacht. Maar in de geest van ons dienen moeten hart, genegenheden, gedachten, gevoelens en wensen steeds omgord zijn. Het vereist een wezenlijke inspanning, het vlees niet te veroorloven zijn eigen weg te gaan. Het is soms een verlichting, al is het ook maar voor een ogenblik, de begeerten van het vlees ruimte te geven; maar, wanneer we dit doen, dan zullen we ook zeker, evenals de tien maagden, inslapen. Want, zoals de maagden zich met de olie in haar lampen neerlegden om te slapen, zo kunnen ook wij met de Heiligen Geest in onze harten insluimeren. Maar gelukkig zijn alle knechten, die de Heer wakend zal vinden! De Heer roept ons als 't ware toe: 'Nu is het aan u omgord te zijn, in liefde te dienen en te waken; maar, wanneer Ik terugkom, dan is het aan Mij, Mij te omgorden en tot u te komen en u te dienen' (Luc. 12:37). Het is nu in het midden van de boosheid van deze wereld nodig om omgord te zijn en te waken. Maar, wanneer de boze geoordeeld en weggedaan is, dan mag u uitrusten van uw arbeid. Eenmaal aangekomen in het Vaderhuis, kunt u zitten en van de rust genieten. In die gezegende plaats van reinheid en heiligheid kunt u uw klederen lang uit laten hangen, uw genegenheden, gedachten en gevoelens de vrije loop laten, zonder bang te zijn om ze te vuil te maken.

OudeSporen 2020

